

„Nu, Philip —“ sagde Fru Salomon, da hun endelig var bleven ene med sin Mand. „Hvad har du saa at sige?“

„Du har Ret, Lea. Dette kan ikke længer gaa. Han er aldeles utilregnelig.“

„Det har jeg jo sagt dig længe.“

„Jeg skal imorgen den Dag tale med Ivan. Han maa bringes til at indse, at vi umuligt kan modtage det Menneske oftere.“

„Jeg frygter kun, det er forsilde, du! ... Saa du rigtig paa Jakobe?“

Straks efter at Vognen var kørt, var Nanny gaaet op paa sit Værelse. Hun havde listet sig hen til Jakobs Dør for at lytte; og da alt var stille indenfor, kiggede hun gennem Nøglehullet og saa, at der ikke var tændt Lys derinde. Heraf sluttede hun, at Søsteren allerede var gaaet i Seng, og skuffet listede hun tilbage til sit Værelse.

Jakobe var dog endnu oppe. Døren til hendes Altan var aaben, og derude i Maaneskinnet stod hun og fulgte Lyden af Vognen, der førte Per bort. Hendes Ansigt var bleven gammelt i den sidste halve Time, Udtrykket mørkt og forgræmmet. Som en Støtte blev hun staaende derude, indtil den sidste Rumlen døde hen bag Skoven.

Saa gik hun ind og lukkede Døren til efter sig. Et Par Gange gik hun frem og tilbage over Gulvet; saa satte hun sig hen paa Langstolen og trykkede Ansigtet ned i sine Hænder.

Længe sad hun i denne Stilling, et Bytte for den dybeste Fortvivelse og Skam. Dette blev alt-saa Enden! Dertil skulde hendes tungt tilkæmpede Selvforsagelse føre hende! Paa en saa formædelig Maade, i et saadant Vrægebillede skulde